

AGRADECIMIENTO DE **ALICIA LÓPEZ PARDO, PREMIO OSÍXENO INDIVIDUAL 2022.**

Discurso feito na entrega do Premio Osíxeno Individual de 2022, outorgado por ADEGA o 15 de abril de 2023, no Centro Sociocultural Uxío Novoneyra, Lugo.

Coa enorme satisfacción de sentirme acollida e considerada neste especial evento, nunha atmosfera tan ben oxixenada, ademais da miña total gratitude quérovos expresar que non veño recoller un premio para min, nin por méritos propios; veño pois coa misión de, con vós, celebrar e agradecer algo que nos atinxe como pobo.

Comezo polo moito que agradecer á miña tribo familiar da casa materna que aloumiñou a miña infancia con abondosas esencias de amor, valores e sabedoría, a tribo veciñal que acendeu o meu senso comunitario e o orgullo de muller aldeán, as incontables persoas achegadas que me deixaron e me deixan pegada inconfundible, e a interminable Rede tecida por comunidades, colectivos organizados, todo tipo de grupos, entidades e asociacións.

Con este exercicio de memoria éntreme a ambición de facer un feixe inmensurable que abrangue todo aquilo do que eu inspirei abundancia de **oxíxeno** para as miñas medras, para alimentar a urdime afectiva que conforma o meu ser. Ao mesmo tempo reactivase a miña perpetua gratitude por esa sorte que eu tiven; a sorte que emana dunha crianza no colo agarimoso dun afortunado ambiente e da que procede canto eu espalle pola vida.

Polo devandito, esta significada inxección de Oxíxeno só pode ter razón de ser para min se inclúe o recoñecemento de todos e cada un dos fíos do tecido de ese meu urdido esencial, do que eu son unha sinxela e fráxil enfiada, sen máis consistencia que a que o propio tear me confire.

Dende este bo senso da globalidade natural agroma o meu agradecemento primixenio e tamén a transferencia que fago dun recoñecemento ao conxunto social, á cohesión comunitaria das diversas forzas, ás sinerxías organizadas que, durante décadas, veño atopando na miña rodaxe. Dende esa intención pretendo proxectar, estender e derivar a grandura do *Premio Oxixeno*.

Resúltame imposible mencionar a tantas persoas e colectivos na morea de nomes aos que con gratitude quixera homenaxear. A modo de referencia limitareime a citar algúns do presente inmediato e algúns de tempos lonxevos.

Nesa orde do inmediato voume referir de entrada a Miguel R. Carnota, ao meu compañeiro de vida, dunha intensa andaina, durante 36 anos de plenitude e de loita.

Nunha cadea de elos vencellados nun bo senso citarei algúns como a [Rede do Rural](#) e á multitude de persoas e colectivos que nela se inclúen, destacando a entidades promotoras desta como [Nova Escola Galega](#), o equipo [Chirlo Merlo](#), [A C Roxín Roxal](#), [Asociación Antonio Gandoy](#) (antes Preescolar ca Casa), [Que Quede Quen o Conte](#), [Anpas Galegas](#), [Asociación Socio-Pedagóxica Galega](#), [Fundación Uxío Novoneyra](#), [Rede do Patrimonio](#), e, na actualidade, todas as plataformas contra a actual especulación eólica. Para poñer un brillante broche de ouro a esta relación teño que nomear á senlleira ADEGA.

Como agasallo para Adegas traio un sinxelo pero sinalado presente, ateigado de memoria referida á incesante loita que no noso país, dende décadas atrás, se ven librando en defensa do rural galego. Trátase dun libro histórico da *Mesa Galega de Educación no Rural*, (Ed. do Castro, 2006) [A EDUCACIÓN NO RURAL EN GALIZA](#)

Intento demostrar como moita da forza que eu recibín procede de historias e experiencias pioneiras recollidas neste libro, a maioría delas escasamente coñecidas e calquera delas moi recomendable para quen queira avanzar con referencias claras.

Foi neses contextos de loita onde, moitos docentes e outros profesionais debidamente asentados, tomamos conciencia de como se foi asfixiando a sabedoría natural nada na cultura popular galega, de como perdemos a ocasión de asimilala durante a nosa infancia moita da xente que tivemos que desprazarnos da aldea para os urbanos ámbitos académicos. Foi nos bacharelatos e nas carreiras universitarias onde se exerceu un brutal afastamento das nosas raízes, de valores e saberes ancestrais sobre o respecto a nai terra e á saúde do planeta. Grande mágoa por canto, en detrimento dun pensamento humanizador, sufrimos o asoballamento dunha instrución colonizadora.

Tamén fago a achega dun artigo que recolle un longo e histórico proceso, que asinamos F. Candia e máis eu, (publicado na Revista de Investigación da UdC, n 24, 2014) titulado: [A LOITA POLA EDUCACIÓN NO RURAL GALEGO: UNHA TEIMA QUE NON ACOUGA. APUNTAMENTOS PARA UNHA HISTORIA DO PERÍODO 1975-20141.](#)

Ao traveso desta miña testemuña veredes de onde me ven un compromiso que manteño vivo. Unha grande influencia recibina da forza do traballo cooperativo experimentada coas mestras da montaña lucense e coas veciñanzas daquelas aldeas dende a unidade organizadas na defensa dos seu dereitos.

Vaia este recoñecemento por canto ADEGA defende e espalla. Unha infinidade de *Oxíxeno* aloumiñe moreas de montañas, mares e ríos, océanos salvaxes e continentes vivos.

Unha aperta osixenada con agarimo e gratitude para quen honrades este acto coa vosa presenza.

Alicia L. Pardo

En Lugo a 15 de abril de 2023